

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. IX. Continet responsionem ad quæstionem prioris capituli, an liceat reservare peculium particulari Religioso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

gorofas inter, & nimis laxas sententias; simul & in generalibus conclusionibus sistendo (ex aliorum Dⁿⁱ. placitis citandis) *particularesque laudabilium Religionum laudabiles consuetudines, seque sint, intactas relinquendo*; ut hoc modo consulam sacre communitati, simul & communi charitati.

CAP. IX.

Continet responsionem ad questionem prioris Capituli, an liceat reservare peculium particulari Religioso.

R. Non licet quibusvis indiscriminatim Regularibus, vi primæ væ institutionis suarum Religionum, reservare peculium (*etiamsi ut distinctum contra proprium*) suis peculiaribus usibus. Sensusque hujus responsionis est, quod *per se* non liceat; nec *quibusvis*; nam *aliquibus*, quibus Monasterium pro nunc in nullo suffragari potest, procul dubio licebit, jure naturæ licentiam hanc deferente; cui etiam nullus jure contrariari potest. Deinde *pro nunc* & *ex accidenti* licet; quia Monasterium devastatum per bella, aut per prodigalitatem officialium, Monachorumve intemperatum vivendi modum, aut aliunde ad nimiam pauperiem redactum. Dicitur etiam in parenthesis, *etiamsi, ut distinctum contra proprium*: nam, si sumeretur, ut est idem, quod *proprium*, res est nimis manifesta, quod sic non liceat, nec unquam licuerit: & sic in antiquis Canonibus, & Mona-

Monachorum Regulis nonnumquam sumebatur hæc vox *peculium* pro eo scil. quod quis sibi peculiariter à massa communi, clam, Abbate inscio, & hinc omnino invito, tamquam *proprium* arrogabat. Et

Probatur responsio quoad hanc partem ex c. Cùm ad Monasterium, de statu Monachorum, ubi Innocentius III. (sub quo incepit S. P. N. Franciscus Ordinem suum) ita inquit: Prohibemus distriçtè in virtute obedientie, sub obtestatione divini iudicii, ne quis Monachorum proprium aliquo modo possideat. Et si quis habuerit proprium aliquid, in continenti resignet. Si verò post hac proprietatem aliquam quis habere fuerit deprehensus, regulari monitione premissa de Monasterio expellatur, neque ulterius recipiatur, nisi poeniteat secundùm monasticam disciplinam. Quòd si proprietates apud quemquam fuerit inventa in morte, cum eo insignum perditionis extra cœmeterium in sterquilinio subterretur, sicut B. Gregorius in Dialogo se narrat fecisse. Unde si quidquam alicui fuerit specialiter destinatum, non presumat illud accipere, sed Abbati seu Priori, vel Cellario assignetur. Nec aestimet Abbas, quòd super habendo proprio possit cum aliquo dispensare: quoniam abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis adeo est annexa Regula monachali, ut contra eam etiam nec Summus Pontifex possit licentiam indulgere. h. i.

Mem. S. Gregorius Papa ita in epist. scribit Augustino Anglorum Episcopo: *Tua Fraternalitas in Ecclesia Anglorum hanc debet instituire conversationem, quæ in initio fuit in patribus nostris,*

stris, in quibus nullus propria habuit, sed erant illis cuncta communia. Quidquid verò necessitatibus superest, in causis piis & religiosis erogandum est, Christo dicente: quod superest, date eleemosynam, & omnia munda sunt vobis. h. i. Idem in Registro: Si peculiaritas à Monachis habetur, neque concordia, neque charitas in congregatione eadem poterit permanere. Ibidem: Quid est habitus Monachi, nisi despectus mundi? quomodo ergo mundum despiciunt, qui in Monachi habitu positi aurum querunt? Idem l. 3. dial. c. 14. Monachus qui in terra possessionem querit, Monachus non est. Idem epist. 22. scribens Joanni Subdiacono Ravennæ, inter alia eidem præcipit ut Mariano Episcopo dicere studeat; ut peculiaritatem à 4. aut 5. Monasterii Monachis, in quibus corrigi hæctenus minimè potuit, studiosissime compescat; & hoc ipsum Monasterium à tali peste mundare festinaret. h. i.

Præterea Clemens Papa Sanctissimus in epist. iv. & habetur in Decreto, causa 12. ait: *Communis vita omnibus, scil. clericis necessaria est, & maxime his, qui Deo irreprehensibiliter militare cupiunt, & vitam Apostolorum & discipulorum eorum imitari volunt. h. i.* Per has & alias auctoritates, per quas in lib. 1. adstruitur necessitas vitæ communis, simul etiam *peculium*, ut est idem quod *proprium*, eliminatur. Unde hoc verbum *peculium* nominatim in Regulis suis prohibuere Sanctissimi PP. *Hieronymus, Augustinus, Benedictus*, qui illud Monachis nec concesserunt, nec concessissent, quamvis petissent.

Princi-

Principalis autem responsio probatur etiam ex Dionys. Carthus. lc. a. 13. quia Monachi tenentur ad paupertatem eo modo, & sensu, quo SS. Patres, qui Ordines instituerunt, Monachos ad paupertatem obligare intenderunt: propterea non est communibus regulis, legibus, & præceptis contradicendum. Præterea, cum prima Mater dispensationis sit urgens necessitas, deinde vera, evidensque utilitas; attendat, qui Monachis præest, quid eum cogat ad dandum peculium Monachis suis, & quæ eis utilitas inde proveniat. Immo si diligenter pensaverit, videbit, quòd multiplex inutilitas ac ruina Monachis ex peculio generetur, & quòd sibi non sit necesse illud concedere: sed ex negligentia, consuetudine prava, & aliis causis non bonis introductum est peculium Monachorum. Hæc cit. Dionys. Carthus. Pergitque

Religiosi seu Monachi non solum tenentur ad viam meliorem, sed etiam securiorem: Cum ergo securius sit Monacho carere peculio, tenetur illo carere. Iterum secundum *Augustinum*, qui se committit discrimini, peccat mortaliter: Cum ergo Doctores devotiores, & viri religiosiores communiter reproben peculium Monachorum (quamvis aliqui illud aliquo modo excusent) videntur se ad minus discrimini committere Monachi habentes peculium. *Rursus*, quamvis Monachi non teneantur esse perfecti, tenentur tamen quotidie ad perfectionem tendere & conari: *Sed videmus ad oculum, quòd Religiosi habentes peculium non solum non proficiunt, immo de die in diem*
magis

*magis ac magis declinant & rruunt. h. i. subd. e
ibid.*

Præterea secundum Hieron. Cassian. & alios, immo, sicut experientia quotidie docet, nisi amor habendi fuerit de cordibus Monachorum funditus eradicatus, frequenter magis crescit, & inflammatur in eis circa parva & minima, quam in multis sæcularibus circa majora & plura: periculosissimum ergo est Monachis habere peculium, etiam si aliunde non esset eis prohibitum. Amplius; ut in Genesi c. 8. habetur, sensus & cogitatio cordis humani proni sunt in malum ab adolescentia sua: non ergo expedit circa peculium Monachorum loqui remissè, illudque colorare, & quodammodo excusare: quia ex hoc Religiosi ad peculium proni capiunt occasionem magna ruina, audaciamque se excusandi, etiam multò plus, quam ab aliquo Doctore notabili excusentur. Hucusque valde conscientiosè Doctor extraticus Dionys. Carthus. Qui hæc sua dicta vult intelligi non solum de proprietate civili, sed etiam de proprietate peculiari, id est de peculio. *Addit ibid.*

Mihi objici potest, quia tam districtè contra peculium Monachorum scribendo, quasi innumerabiles diversarum Religionum personas in statu damnationis constituo. Fateor; consideratio ista aliquos terruit, & ad scribendum de ista materia nimis remissè induxit: Quid igitur respondebo? utique pro præsentis aliud pro responsione non occurrit, nisi quòd zelò Dei, & S. Religionis hæc scribo, atque in genere loquor. & viam securiorem ostendo. *h. i.* Hæc doctrina utique us

Q

secu-

Proprietas,
 securior eligenda, ubi non est manifesta necessitas
 tolerandorum peculiarium.

CAPUT X.

*Ostenditur ulterius, quod peculium primitus per se
 non fuerit licitum Religiosis.*

I. [D]ipsum ostendit cit. *Dionys. Cartus. lc. a. 14.*
 ex *Regulis S. Basilii, S. Augustini, S. Hieronimi, S. Benedicti.* Hic in Regula sua sanctum
 suum Patrem appellat *S. Basilium*: Qui in Regula
 sua ita dicit: *Huic, quod est habere aliquod pro-*
prium, contrarium est, quod in actibus Apostolo-
rum habetur: erant illis omnia communia -- si quis
inter Fratres aliquid suum esse dicit, absque dubio
alienum se facit ab electis Dei, & charitate Christi.
 h. i.

II. *S. Hieron.* in Regula sua: *Edificat fatuus*
ille in Zabulo, quia in vita apostolica, & religionis
 proposito temporales appetit divitias. Hic attendite
diligenter: hic periculum omne est, hic interitus,
hic mors aeterna. h. i.

III. *S. Augustinus* saepissime in Regula nomi-
 nat & eliminat *proprium*, quod autem per hoc
peculium velit excludere (sicuti & mens fuit prio-
 rum) constat ex his, quae in serm. ad Samnitanum
 disseruit, dicens: *Rem peculiarem omnino fuge.*
Vide, quanti, & quales de hoc pestifero morbo pe-
culiaritatis perierunt. De peculiaritatis namque
radice oriuntur haec vitia, superbia, inobedientia,
avaritia, vanagloria, voracitas, mendacium,
 loquaci-